

Arrest

nr. 92 468 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde samen met uw vrouw, [K.A.] (O.V. xxxxxxxx), uw meerderjarige zoon, [I.N.] (O.V. xxxxxxxx), en uw minderjarige kinderen in de stad Almaty. U was actief als zelfstandig ondernemer. Naast uw huis had u een kleine fabriek waar u bakstenen en tegels produceerde. Tegenover uw huis, aan de overkant van de straat, baatte u een voedingswinkel uit. U importeerde ook af en toe auto's uit het buitenland. In mei 2008, één maand na het opstarten van de productie in uw fabriek, kreeg u het bezoek van twee wijkagenten, [B.] en [E.]. Ze eisten dat u hen 2000 dollar per maand zou betalen. Alle Oeigoerse zakenmensen in uw wijk werden door deze twee agenten afgeperst. U had geen andere keuze dan akkoord te gaan. Twee maanden later

verhoogden ze het bedrag naar 2500 dollar. Vanaf 2009 moest u per maand zelfs 3000 dollar betalen. De twee agenten kwamen het bedrag persoonlijk innen. U werd ook geregeld geconvoceerd naar het politiekantoor om te komen betalen.

In juli 2011 eisten de twee wijkagenten plots 3500 dollar per maand. U weigerde hierop in te gaan omdat u dit bedrag niet langer kon betalen. [B.] en [E.] begonnen u te bedreigen. In de maanden daarna werd u geregeld persoonlijk en telefonisch bedreigd. Op 14 september 2011 werd [S.T.], een 18-jarig neefje van uw vrouw, op straat doodgeschoten door onbekenden. Zijn familie vermoedt dat hij werd vermoord omwille van de problemen van zijn vader, die in een gelijkaardige situatie als u verkeerde: ook hij had een fabriekje in bakstenen en ook hij werd afgeperst door agenten. Medio november 2011 werd uw zoon in de buurt van jullie woning aangevallen en geslagen door onbekenden. U vreesde voor de veiligheid van uw gezin en besloot om te vluchten. U wilde niet dat uw zoon hetzelfde lot te wachten zou staan als zijn achterneef.

Op 13 december 2011 vertrokken uw vrouw en uw kinderen uit Kazachstan. U bleef achter om jullie huis en jullie bezittingen te verkopen. Uw vrouw en kinderen reisden eerst met de trein van Almaty naar Moskou. Vanuit Moskou reisden ze met de minibus van een smokkelaar naar België. Op 19 december 2011 kwamen uw vrouw en kinderen aan in België, waar ze dezelfde dag asiel vroegen.

Na het vertrek van uw gezin ging u bij uw moeder wonen. In januari en februari 2012 werd u nog tweemaal opgeroepen bij de politie. De wijkagenten wilden weten waar uw gezin was. U vertelde dat ze op reis waren. Op 14 februari 2012 brandde uw winkel af. U vermoedt dat de brand werd aangestoken. De brandweer en de politie stelden een onderzoek in. Op 3 maart 2012 had u een afspraak met de twee wijkagenten. Het draaide uit op een gevecht. Na dit incident moest u in het ziekenhuis worden verzorgd.

Op 13 april 2012 vertrok u uit Kazachstan. U reisde met de trein van Almaty naar Moskou. Vanuit Moskou reisden ze met de minibus van een smokkelaar naar België. Hoewel u geen visum in uw reispaspoort had, raakte u zonder problemen door de grenscontrole in Polen. Op 19 april 2012 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag asiel vroeg.

Bij uw asielaanvraag in België vertelde u dat u en uw gezin in Kazachstan werden gediscrimineerd omwille van jullie origine. U stelt dat alle Oeigoeren worden gediscrimineerd in Kazachstan. Er is discriminatie op vlak van onderwijs en werkgelegenheid. Er waren af en toe anti-Oeigoerse betogingen. Uw vrouw werd uitgescholden op de markt. Uw zoon had op de hogeschool vaak ruzie met Kazachse jongeren. Op 3 mei 2011 werd hij geslagen en moest in het ziekenhuis worden opgenomen.

B. Motivering

U vreest dat u en uw gezin in Kazachstan het slachtoffer zullen worden van twee wijkagenten. Deze agenten zouden u hebben afgeperst omdat u een succesvolle Oeigoerse zakenman was. Verder zouden u en uw gezin zich niet langer veilig voelen omwille van de aanhoudende discriminatie van Oeigoeren in de Kazachse samenleving.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verhaal over de afpersing door de twee wijkagenten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een succesvolle zelfstandige ondernemer was in Kazachstan. Hoewel u beweerde dat u sinds 2008 eigenaar was van een fabriek in baksteken en tegels, waarin u zes arbeiders tewerkstelde, kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven. Verder legde u ook geen enkel document voor om aan te tonen dat u een winkel in voedingsmiddelen zou hebben uitgebaat. Het feit dat u geen enkel document voorlegde aangaande uw professionele activiteiten is hoogst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u al uw zaken op een officiële, legale manier afhandelde: u betaalde belastingen aan de staat, uw arbeiders waren op contractuele basis in dienst en u importeerde machines voor uw bedrijf uit het buitenland (CGVS, p. 3, 5-6, 14). U zou dus talrijke documenten moeten kunnen voorleggen om dit te kunnen attesteren. Er kan gedacht worden aan de eigendomsakte van uw fabriek, boekhoudkundige stukken, (contracten met leveranciers of klanten, facturen, leveringsbewijzen, ...), arbeidscontracten, belastingformulieren, verzekeringspapieren, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten. Toen u werd gevraagd waarom u geen enkel bewijs kon voorleggen betreffende uw zelfstandig ondernemerschap, zei u dat u dit niet kon omdat u nooit over dergelijke documenten zou hebben beschikt (CGVS, p. 12-13). Het is evident dat deze uitleg niet kan overtuigen. Indien u werkelijk meerdere officieel geregistreerde zakelijke activiteiten had, dan moet u daar bewijzen van kunnen voorleggen. Gezien u ook contact hebt met uw familie in Kazachstan, verkeert u ook in de mogelijkheid om dergelijke documenten te laten opsturen naar België. Er moet benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. Heel uw verhaal over de afpersingszaak is immers opgehangen aan het feit dat u als succesvolle zelfstandige ondernemer omwille van uw Oeigoerse origine zou zijn gevisieerd door de Kazachse politie. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het

gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verhypothekeert.

Ten tweede kon worden vastgesteld dat u vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van uw vervolgers. Zo beweerde u aanvankelijk dat u zowel door politieagenten als door burgers werd afgeperst. U voegde hier aan toe dat de privé-personen vaak samenwerkten met de politie. U zei dat u vanaf 2008 u steeds door dezelfde twee personen, één wijkagent en een andere persoon in burger, zou zijn afgeperst om maandelijks duizenden dollars aan steekpenningen te betalen (CGVS, p. 7, 17). Even later veranderde u uw verklaringen echter. U beweerde plots dat u in de periode tussen 2008 en 2012 steeds werd afgeperst door twee wijkagenten. U zou nooit zijn afgeperst door privé-personen of burgers (CGVS, p. 19). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U hield vol dat u enkel en alleen was afgeperst door wijkagenten in uniform, niet door burgers (CGVS, p. 19-20). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid dus niet op. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u de namen van uw vervolgers bleek niet te kennen. U zei dat de wijkagenten '[B.] en [E.]' heten met hun voornaam, maar dat u hun familienaam niet kende (CGVS, p. 19). Dit is niet geloofwaardig. De familienaam van uw vervolgers, personen die u jarenlang zouden hebben afgeperst, is namelijk geen onbelangrijk detail. Daarenboven mag worden aangenomen dat de naam van een wijkagent, iemand die dag in, dag uit actief is in uw wijk, ook betrekkelijk gemakkelijk te achterhalen is. Gezien u verklaarde dat alle Oeigoerse handelaars in uw buurt door dezelfde twee agenten werden afgeperst, zou u zich ook bij hen hebben kunnen informeren naar de naam van deze agenten. Uw uitleg voor deze onwetendheid over de identiteit van uw vervolgers, als zou nooit hebben geïnformeerd naar hun namen omdat u dit eigenlijk 'niet hoefde te weten', is dan ook niet geloofwaardig (CGVS, p. 17, 20, 24). Indien u werkelijk van 2008 tot 2012 – gedurende een periode van vier jaar – voor een bedrag van vele duizenden dollars werd afgeperst door twee wijkagenten, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u enige moeite zou doen om informatie te verzamelen over de identiteit van deze personen. Aansluitend legden u en uw vrouw vage en inconsistente verklaringen af over wanneer de afpersing door deze agenten precies zou zijn begonnen. Aanvankelijk verklaarde u dat het afpersingsverhaal was begonnen twee maanden nadat u de productie in uw fabriek had opgestart (CGVS, p. 6-7). Even later beweerde u echter dat de agenten al na ongeveer één maand na het opstarten van de productie naar u waren gekomen om u af te persen (CGVS, p. 18, 20). Uw vrouw vertelde dan weer dat deze mannen reeds enkele dagen na het opstarten van de productie naar jullie waren gekomen om geld te eisen (CGVS vrouw, p. 4-5). Dergelijke vage en inconsistente verklaringen over het begin van jullie problemen, ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder.

Ten derde bleken de verklaringen van u en uw vrouw manifest tegenstrijdig voor wat betreft de problemen die uw arbeiders zouden hebben gekend. U verklaarde dat de werknemers van uw fabriek eigenlijk nooit problemen hadden gekregen omwille van de hele afpersingszaak. Ze zouden nooit met de politie in aanraking zijn gekomen. Er zou wel een incident zijn geweest waarbij twee van uw arbeiders op straat waren bedreigd door onbekende Kazachen (CGVS, p. 14-15). Dit verhaal stemt echter niet overeen met wat uw vrouw hierover vertelde. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw vrouw immers dat uw werknemers meermaals problemen hadden gekregen nadat u in juli 2011 had geweigerd om nog langer steekpenningen te betalen. Uw vrouw vertelde dat drie werknemers verschillende keren waren opgepakt en bang gemaakt door de politie (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voegde uw vrouw hieraan toe dat u, nadat uw arbeiders waren gearresteerd en meegenomen, meermaals smeergeld had moeten betalen om ze vrij te kunnen krijgen (CGVS, p. 5-6). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef ze bij haar verklaringen. Ze hield vol dat u verschillende keren had moeten betalen om uw arbeiders vrij te kopen uit handen van de politie. Ze meende dat u dit waarschijnlijk was vergeten vertellen (CGVS, p. 6). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw arbeiders naar uw weten nooit waren gearresteerd, maar dat dit misschien was gebeurd op een moment dat u niet aanwezig was geweest (CGVS, p. 15). Het spreekt voor zich dat dergelijke uitleg niet geloofwaardig is. Op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal deed uw vrouw een nieuwe poging om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Ze vertelde dat jullie – nadat jullie onderling hadden overlegd tijdens de pauze van het interview – tot de conclusie waren gekomen dat het om een misverstand ging. Uw arbeiders zouden wel degelijk zijn gearresteerd en u zou hen ook hebben vrijgekocht. Dit zou echter niets te maken hebben gehad met de afpersingszaak, maar wel met andere, niet-gerelateerde problemen met de migratiedienst (CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal meent dat ook deze uitleg niet kan worden aanvaard. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vrouw niet zou weten of deze incidenten, waarbij uw personeel werd gearresteerd, al dan niet gerelateerd waren aan de zaak van de afpersing door de wijkagenten. De tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.

Ten vierde kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben na het vertrek van uw gezin in december 2011. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw winkel op 4 februari 2012 in brand werd gestoken door onbekenden (CGVS, p. 9-10, 22-23). Er moet echter worden opgemerkt dat u met geen woord repte over dit incident tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl u toen wél melding maakte van andere problemen die u zou hebben gekend in de periode na het vertrek van uw gezin uit Kazachstan (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u werd gevraagd waarom u deze uiterst belangrijke gebeurtenis niet had vermeld op het moment van uw asielaanvraag in België, antwoordde u dat u op het moment van uw asielaanvraag niet over de brand had gesproken omdat u op dat moment van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs van dit incident, in casu het attest van de brandweer, niet bij zich had. Daarom zou u toen nog niet over dit incident hebben willen spreken (CGVS, p. 23). Het feit dat u op het moment van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een bepaald document niet in uw bezit hebt, is echter geen afdoende reden om een belangrijk vervolgingsfeit niet te vermelden. Verder kon worden vastgesteld dat uw zoon helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat dit incident zou hebben plaatsgevonden. Hij bleek niet te weten dat jullie winkel in brand zou zijn gestoken (CGVS zoon, p. 5-6). Hoewel uw zoon in februari 2012 reeds in België verbleef, lijkt het weinig geloofwaardig dat u hem niet over deze gebeurtenis zou hebben ingelicht. Wat betreft het 'bewijs' dat u van dit incident voorlegde, namelijk het attest van de brandweer (stuk 9), moet overigens worden opgemerkt dat dit document in geen geval kan bewijzen dat u het slachtoffer werd van een brandstichting in uw winkel. Dit document maakt louter melding van een brand in een winkel met de naam '[R.]', zonder dat wordt gespecificeerd dat het hier om brandstichting zou gaan. Voorts kan dit document op geen enkele manier aan uw persoon worden gekoppeld. Uw naam wordt immers niet vermeld op dit attest. U verklaart dat dit attest werd opgemaakt op naam van een verkoopster van uw winkel (CGVS, p. 23), kan niet worden geverifieerd. Zoals hier reeds werd opgemerkt, legde u geen enkel document voor waaruit blijkt dat u eigenaar zou zijn geweest van deze winkel (een huurovereenkomst van het pand, arbeidscontracten van de verkoopsters, facturen, ...). Tenslotte is het niet geloofwaardig dat u niet bleek te weten hoe het onderzoek naar deze brandstichting verder zou zijn afgelopen. Hoewel u verklaarde dat de politie en de brandweer een onderzoek naar de brand hadden ingesteld, wist u niet of dit onderzoek al enig resultaat zou hebben opgeleverd. Van iemand die zijn land moet verlaten omwille van bepaalde vervolgingsfeiten, mag echter worden verwacht dat hij toch een minimale interesse vertoont in de afloop van deze problemen. Uw verklaring dat u zich niet verder hebt geïnformeerd over de afwikkeling van het onderzoek naar de brand, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit punt nog verder (CGVS, p. 23).

Ten vijfde legde u ongeloofwaardige verklaringen over uw reis van Kazachstan naar België en over de documenten die u daarbij zou hebben gebruikt. U vertelde dat u in het bezit was van uw eigen reispaspoort. Hoewel u geen visum had in uw paspoort, zou u toch zonder problemen met de auto de grens tussen Wit-Rusland en Polen hebben overgestoken. U zegt dat de chauffeur bij de grenspost uitstapte om jullie documenten te laten controleren. U weet echter niet hoe hij regelde dat u zonder geldige documenten de Schengenzone kon binnenkomen. U weet niet of de chauffeur misschien valse reisdocumenten voor u had voorzien (CGVS, 15-16). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge, individuele identiteitscontroles (cf. kopie toegevoegd administratief dossier). Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over identiteit en uw reisbestemming, lijkt het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of er eventueel valse documenten voor u waren voorzien. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kazachstan, eventuele gebruikte visums, het moment van aankomst in België) te verhullen. Deze vaststelling doet ook verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte, wat betreft de beweringen van u, uw vrouw en uw zoon dat jullie in Kazachstan het slachtoffer waren van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Oeigoerse origine; uw zoon zou problemen hebben gehad met medeleerlingen en leraars op de middelbare school en de hogeschool (op 3 mei 2011 zou hij ernstig zijn geslagen), uw vrouw zou uitgescholden zijn op de markt en jullie zouden bevreesd zijn geweest voor nationalistische betogingen (CGVS, p. 8, 24-25; CGVS vrouw, p. 4, 9-10; CGVS zoon, p. 6-7), moet worden opgemerkt dat de situatie die jullie beschrijven niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' en 'Report of the UN independent expert on minority issues - Mission to Kazakhstan'). Uit deze informatie blijkt immers dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het

vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Op basis van deze informatie niet worden gesteld dat etnische minderheden in Kazachstan in het algemeen, of etnische Oeigoeren in het bijzonder, louter op basis van hun etnische origine het slachtoffer zouden zijn van ernstige discriminatie of dat zij systematisch gevisieerd zouden worden door de Kazachse autoriteiten. Hoewel het mogelijk is dat etnische Oeigoeren in Kazachstan te maken krijgen met occasionele daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidsfunctionarissen (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet zwaarwichtig genoeg is om te worden beschouwd als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het attest van de brandweer reeds eerder besproken (stuk 9). Verder legde u twee convocaties (dd. 06/01/2012 & 19/02/2012) voor om aan te tonen dat u verschillende keren door de politie werd opgeroepen in verband met de afpersingszaak (stuk 11). Gezien de convocaties niet vermelden waarom u precies werd opgeroepen bij de politie, kunt u hiermee niet aantonen dat deze oproepingsbrieven te maken zouden hebben met de afpersingszaak. Er zijn overigens meerdere redenen denkbaar waarom iemand bij de politie kan worden opgeroepen. Het medisch attest vermeldt dat u van 6 tot 19 maart 2012 ambulant werd verzorgd in het ziekenhuis voor een 'trauma aan de schoudergewrichten' en 'kneuzingen aan de nieren' (stuk 6). Er wordt echter geen melding gemaakt van de oorzaak van deze verwondingen. Dit attest kan dus niet bewijzen dat u begin maart 2012 een gevecht zou hebben gehad toen u een ontmoeting had met uw afpersers. Het medisch attest van uw zoon (dd. 03/05/2011) vermeldt dat hij een trauma zou hebben opgelopen waardoor hij een jaar geen belastende arbeid mocht verrichten (stuk 7). Dit attest maakt opnieuw geen melding van de oorzaak van zijn verwondingen en kan dus niet gezien worden als een bewijs dat uw zoon toen het slachtoffer zou zijn geworden van een racistische aanval door zijn medeleerlingen. Tenslotte legde u een attest van overlijden voor van een zekere [S.T.] (stuk 10). Deze persoon zou op 14 september 2011 zijn overleden omdat hij een kogel in zijn hoofd kreeg. U verklaarde dat het ging om een 18-jarig neefje van uw vrouw, die op straat doodgeschoten werd door onbekenden. U zei dat hij vermoedelijk werd vermoord omwille van de problemen van zijn vader, die in een gelijkaardige situatie als u verkeerde: ook hij had een fabriekje in bakstenen en ook hij werd afgeperst door agenten (CGVS, p. 10). Er moet echter worden opgemerkt dat uit dit attest niet kan worden afgeleid waarom deze jongen werd vermoord. Daarenboven is uw eigen asielrelaas over de problemen die u als zelfstandig ondernemer zou hebben gekend met afpersers niet geloofwaardig, zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd. Het Commissariaat-generaal meent dus dat - zelfs indien het neefje van uw vrouw werd vermoord omwille van bepaalde problemen - u niet kunt aantonen dat u en uw gezinsleden een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zouden kennen in Kazachstan.

Uw paspoort, het rijbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van jullie kinderen en de identiteitskaarten van uw oudste zoon en dochter attesteren jullie identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld, maar voegen verder niets toe aan jullie asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofdte van uw vrouw, [K.A.] (O.V. xxxxxxxx), uw meerderjarige zoon, [I.N.] (O.V. xxxxxxxx), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij serieuze problemen heeft met de politie omdat hij weigerde de verhoogde "belastingen" te betalen. Hij meent dat hij zijn vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt en stelt dat het normaal is dat hij niet alle details kan

geven van zijn vervolging. De verzoeker citeert uit de Guide des Procédures et Critères van het UNHCR en meent dat de er voorzichtig moet omgesprongen worden met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust. Het feit dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd heeft, mag er volgens de verzoeker niet toe leiden dat hem de vluchtelingenstatus ontzegd wordt. De verzoeker wijst er op dat hij nog zeer jong is en dat mogelijke vergissingen kunnen te wijten zijn aan de stress die hij had.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoeker en zijn echtgenote omtrent het tijdstip waarop de afpersingen begonnen zouden te wijten zijn aan het feit dat verzoekers echtgenote niet volledig op de hoogte was van zijn talrijke problemen, volgens de verzoeker is het ook eigen aan de cultuur van de Oeigoeren dat mannen alle problemen zelf proberen op te lossen en dat zij dit niet aan hun vrouwen vertellen. Doordat zijn echtgenote weinig informatie had over zijn problemen, kon ze deze problemen verkeerd interpreteren.

De verzoeker verduidelijkt dat hij enkel door politieagenten werd vervolgd. De verwarring hieromtrent zou zijn veroorzaakt door het feit dat deze agenten zeer vaak in burgerkledij gaan. Wanneer de verzoeker sprak over afpersing door gewone burgers, bedoelde hij politieagenten in burgerkledij. De verzoeker stelt dat hij zich tijdens het interview op het commissariaat-generaal de familienaam van de twee politieagenten niet herinnerde omdat hij het onbelangrijk vond en omdat deze steeds hun voornamen gebruikten.

Omtrent de problemen van de arbeiders die voor de verzoeker werkten, stelt hij dat zij enkel problemen hadden in verband met hun verblijfsregeling, dat ze daarvoor werden opgeroepen door de politie, dat ze ook een conflict hadden op straat met enkele Kazachen en dat ze nooit zelf werden afgeperst. Verzoekers vrouw zou echter niet op de hoogte zijn geweest van deze problemen omdat de verzoeker haar niet alles had verteld.

Voorts geeft de verzoeker te kennen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over de brand van zijn "huis" op 4 februari 2012 omdat hij daar op dat moment nog geen enkel bewijs van had. De oudste zoon van de verzoeker zou niet helemaal op de hoogte zijn geweest over dit incident omdat de verzoeker het hem niet vertelde om hem niet te stresseren. Verder stelt de verzoeker dat hij geen nieuwe informatie heeft over deze brandstichting en het onderzoek in deze zaak.

Wat de reisweg betreft, betoogt de verzoeker dat hij werd vergezeld van een smokkelaar, dat die alles regelde en dat hij niet wist over afspraken van de smokkelaars met de grensbewaarders.

De verzoeker stelt verder niet akkoord te gaan met de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat de discriminatie van Oeigoeren in Kazachstan niet zwaarwichtig is, zijn oudste zoon werd immers op 3 mei 2011 ernstig geslagen door Kazachse jongens.

De verzoeker meent dat kleine onvolledigheden zoals het niet vermelden van de oorzaak van de verwondingen op het medisch attest of het niet vermelden van de hoedanigheid in welke hij werd opgeroepen, geen redenen kunnen zijn om in deze attesten niet te geloven. De verzoeker drukt erop dat het over etnische problemen gaat in het land van herkomst.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een aantal nieuwe stukken, met name "handelsdocumenten met vrije kantoorvertaling in het Nederlands" waarmee hij zijn handelsactiviteiten wil bewijzen alsook het feit dat hij eigenaar was van de winkel "Raduga".

Ter terechtzitting stelt de verzoeker nog dat er op zijn adres nog oproepingsbrieven in verband met de afpersingszaak zijn toegekomen en oppert hij dat de afpersers waarschijnlijk banden hebben met de Chinese autoriteiten aangezien het visum dat hij had aangevraagd voor China werd geweigerd, terwijl hij voor zijn onderneming in bakstenen vaak handelsreizen naar China ondernam.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. De verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. Hierbij benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het gegeven dat verzoekers identiteit, nationaliteit en origine niet worden betwist, houdt op zich niet in dat verzoekers aanspraken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gegrond zijn. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk gemaakt en heeft hij evenmin aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Waar de verzoeker in zijn betoog, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en tijdens de verklaringen ter terechtzitting een summier herhaling geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt immers aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door aldus te volharden in zijn verklaring dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij serieuze problemen had met de politie doordat hij weigerde de verhoogde “belastingen” te betalen, waar hij bevestigt dat het te dezen over etnische problemen gaat in zijn land van herkomst en waar hij aangeeft dat hij vreest om in geval van terugkeer te worden mishandeld, werpt de verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing en doet hij geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

2.6. Waar de verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent het tijdstip waarop de afpersingen zijn begonnen tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote kunnen worden verklaard door het feit dat zijn echtgenote niet ingelicht was over zijn problemen en dat zij niet volledig op de hoogte was van zijn talrijke problemen, kan hij geenszins overtuigen. De Raad stelt immers vast dat de verzoeker tijdens zijn interview op het commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn echtgenote meteen van bij de eerste keer dat de afpersers langs kwamen op de hoogte bracht van het feit dat hij werd afgeperst (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien kan niet worden ingezien hoe het feit dat de echtgenote niet op de hoogte zou zijn van alle problemen in verband met de afpersingen, tot gevolg zou kunnen hebben dat zij het begin van de problemen op een vroeger tijdstip plaatste dan de verzoeker. De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de verzoeker dat de problemen van afpersing begonnen één maand (in een latere verklaring twee maanden) na het opstarten van de productie van zijn bedrijf en de verklaring van zijn echtgenote dat de afpersers reeds enkele dagen na het opstarten van de productie waren langs gekomen om geld te eisen, wordt door de verzoeker dan ook geenszins ontkracht.

2.7. De verzoeker overtuigt niet waar hij enerzijds stelt dat hij zich vergiste wanneer hij sprak over afpersing door gewone burgers omdat politieagenten zeer vaak in burgerkledij gaan en waar hij anderzijds stelt dat hij zich de familienaam van deze agenten niet kon herinneren omdat hij dit onbelangrijk vond en zij steeds hun voornamen gebruikten. Op de vraag *“Kunt u mij heel kort vertellen met wie u precies problemen had?”* antwoordde de verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal immers duidelijk het volgende: *“Met de politie. Plus afpersingen. Afpersing is door privépersonen, maar die hebben banden met de politie. Hen samen. De politie en de bandieten of afpersers (...)”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), op de vraag wie of wat de verzoeker vrees in geval van terugkeer naar Kazachstan, antwoordde hij *“(...) Ik vrees zowel de politie als de afpersers”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 16), op de vraag *“Wie perste u af?”* antwoordde hij *“Afpersers en de politie. Ze hebben met elkaar ook banden”*. Zodoende gaf de verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk duidelijk aan dat de afpersers en de politie twee onderscheiden actoren waren van de afpersing, terwijl hij dit later nadrukkelijk ontkende en verklaarde dat hij enkel door twee wijkagenten werd afgeperst, die samen liepen en altijd met twee kwamen in uniform (zie gehoorverslag CGVS p. 19-20). De verklaring die de verzoeker in het onderhavig verzoekschrift biedt voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen omtrent de actoren van de afpersing en de identiteit van de afpersers, die erin bestaat dat hij zich vergiste omdat politieagenten vaak in burger gaan, is dan ook niet te verzoenen met de hoger genoemde verklaringen op het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die hij *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvS 19 december 2006, nr. 166.028). Waar de verzoeker bevestigt dat hij enkel door politieagenten werd vervolgd, wijst de Raad er daarenboven op dat het volharden in één versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie, niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Waar de verzoeker stelt dat hij zich de namen van de politieagenten niet kon herinneren omdat hij dit onbelangrijk vond en omdat zij steeds hun voornamen gebruikten, bevestigt hij in wezen dat hij de familienaam van de afpersers niet kent, of minstens dat hij zich hun familienaam niet herinnerde. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering dat hij zich tijdens het interview op het Commissariaat-generaal de familienaam van de wijkagenten niet kon herinneren, niet compatibel is met de verklaringen die hij hieromtrent aflegde, met name dat hij hun voornaam gebruikt en dat hij de familienaam niet hoeft te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Ook op dit punt vinden verzoekers pogingen om de tegenstrijdige verklaringen bij te sturen, geen steun in het administratief dossier. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat de verzoeker de familienaam niet kende van de wijkagenten die hem zouden hebben afgeperst. De familienaam van verzoekers vervolgers, die hem jarenlang zouden hebben afgeperst, is geen onbelangrijk detail aangezien de afpersingszaak de kern van verzoekers asielmotieven uitmaakt en de essentie van zijn asielrelaas raakt. Bovendien kan worden aangenomen dat de naam van een wijkagent, iemand die dag in, dag uit actief is in de wijk, ook gemakkelijk te achterhalen is. Gezien de verzoeker verklaarde dat alle Oeigoerse handelaars in zijn buurt door dezelfde twee agenten werden afgeperst, zou hij zich ook bij hen hebben kunnen informeren naar de naam van deze agenten. De uitleg van de verzoeker als zou hij nooit hebben geïnformeerd naar de familienamen van de wijkagenten omdat hij dit eigenlijk niet behoefde te weten of omdat hij dit onbelangrijk vond, is niet geloofwaardig. Indien de verzoeker werkelijk van 2008 tot begin 2012 – gedurende een periode van om en bij vier jaar

– voor een bedrag van vele duizenden dollars werd afgeperst door twee wijkagenten, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige moeite zou doen om informatie te verzamelen over de identiteit van deze personen. De onwetendheid van de verzoeker omtrent de precieze identiteit van de wijkagenten die hem zouden hebben afgeperst, ondermijnt dan ook terecht de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties omtrent de afpersers, blijft dan ook staande en wordt door de Raad bijgetreden.

2.8. Ook waar de verzoeker stelt dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van de problemen die zijn arbeiders hadden in verband met de verblijfsregeling, kan hij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerleggen. Er dient te worden benadrukt dat van asielzoekers verwacht kan worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is daarbij een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft tot een precieze inschatting te komen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers kan van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het asielaanvraag. Bovendien kan het feit dat verzoekers echtgenote mogelijkerwijze niet van alles op de hoogte is, moeilijk verantwoorden waarom zij over de problemen van de arbeiders inhoudelijk totaal verschillende verklaringen aflegde dan de verzoeker zelf. In de bestreden beslissing worden de volgende tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld: *“U verklaarde dat de werknemers van uw fabriek eigenlijk nooit problemen hadden gekregen omwille van de hele afpersingszaak. Ze zouden nooit met de politie in aanraking zijn gekomen. Er zou wel een incident zijn geweest waarbij twee van uw arbeiders op straat waren bedreigd door onbekende Kazachen (CGVS, p. 14-15). Dit verhaal stemt echter niet overeen met wat uw vrouw hierover vertelde. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde uw vrouw immers dat uw werknemers meermaals problemen hadden gekregen nadat u in juli 2011 had geweigerd om nog langer steekpenningen te betalen. Uw vrouw vertelde dat drie werknemers verschillende keren waren opgepakt en bang gemaakt door de politie (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voegde uw vrouw hieraan toe dat u, nadat uw arbeiders waren gearresteerd en meegenomen, meermaals smeergeld had moeten betalen om ze vrij te kunnen krijgen (CGVS, p. 5-6). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef ze bij haar verklaringen. Ze hield vol dat u verschillende keren had moeten betalen om uw arbeiders vrij te kopen uit handen van de politie. Ze meende dat u dit waarschijnlijk was vergeten vertellen (CGVS, p. 6). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw arbeiders naar uw weten nooit waren gearresteerd, maar dat dit misschien was gebeurd op een moment dat u niet aanwezig was geweest (CGVS, p. 15). Het spreekt voor zich dat dergelijke uitleg niet geloofwaardig is. Op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal deed uw vrouw een nieuwe poging om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Ze vertelde dat jullie – nadat jullie onderling hadden overlegd tijdens de pauze van het interview – tot de conclusie waren gekomen dat het om een misverstand ging. Uw arbeiders zouden wel degelijk zijn gearresteerd en u zou hen ook hebben vrijgekocht. Dit zou echter niets te maken hebben gehad met de afpersingszaak, maar wel met andere, niet-gerelateerde problemen met de migratiedienst (CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal meent dat ook deze uitleg niet kan worden aanvaard. Het is immers niet geloofwaardig dat uw vrouw niet zou weten of deze incidenten, waarbij uw personeel werd gearresteerd, al dan niet gerelateerd waren aan de zaak van de afpersing door de wijkagenten. De tegenstrijdigheid blijft dus bestaan.”* Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Het betoog van de verzoeker, waarmee hij volhardt in de laatste versie van zijn verklaringen omtrent de problemen van zijn arbeiders, doet dan ook geen afbreuk aan het geheel van de aldus vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.9. Waar in het verzoekschrift tweemaal gewag wordt gemaakt van het afbranden van verzoekers huis, terwijl de verzoeker op het commissariaat-generaal alsook ter terechtzitting verklaarde dat zijn winkel was afgebrand en waar de verzoeker stelt dat hij deze brand niet vernoemde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij toen nog geen bewijs hiervan had, merkt de Raad op dat de verzoeker zich wederom beperkt tot het louter bevestigen van zijn verklaringen tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal. Door te volharden in zijn eerdere verklaring, kan de verzoeker geenszins

afbreuk doen aan vastgestelde anomalie, die in overeenstemming is met de stukken van het administratief dossier. De Raad treedt de verweerder dan ook bij waar hij oordeelt dat het feit dat de verzoeker op het moment van het invullen van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet in het bezit was van een bepaald document, geen afdoende reden is om dit belangrijk vervolgingsfeit niet te vermelden. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de asielprocedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Waar de verzoeker stelt dat hij zijn zoon niet had verteld over de brand in de winkel om hem niet te stresseren, merkt de Raad op dat van familieleden die omwille van eenzelfde problematiek besluiten hun land te ontvluchten, ook al vluchten zij niet op hetzelfde tijdstip, kan worden verwacht dat zij met elkaar communiceren over de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. De vaststelling dat verzoekers zoon onwetend is over de vermeende brandstichting in de winkel van de verzoeker, die zich blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift (zie p. 3) bevond aan de overkant van hun woonst, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad bovendien vast dat de verzoeker verklaarde dat de politie en de brandweer een onderzoek naar de brand hadden ingesteld, dat hij niet wist of dit onderzoek al enig resultaat zou hebben opgeleverd en dat hij verklaarde dat hij niet verder had geïnformeerd over de afwikkeling van het onderzoek naar de brand (zie gehoorverslag CGVS, p. 23), terwijl in het kader van het onderhavige beroep slechts wordt gesteld dat de verzoeker geen nieuwe informatie heeft omtrent de brandstichting en het onderzoek hieromtrent. Aangezien hij de brand in zijn winkel blijkens zijn verklaringen toeschrijft aan de afpersers (zie gehoorverslag CGVS, p. 23), maakt dit incident deel uit van de kern van verzoekers asielrelaas. De Raad vestigt er de aandacht op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie, wat wijst op een desinteresse, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens asielrelaas. De hierboven vastgestelde inconsistenties omtrent de vermeende brandstichting en het gebrek aan interesse in de afwikkeling van het volgens de verzoeker opgestarte onderzoek, ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoeker.

2.10. De Raad wijst erop dat verzoeker gehouden is tot een medewerkingsplicht en dat leugenachtige verklaringen onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de geformuleerde vrees. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Een kandidaat vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Het geheel van vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal inzake de door verzoeker voorgehouden reisweg vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat de verzoeker zijn verklaringen inzake de door hem afgelegde reisweg opnieuw herhaalt, doch dit vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal ter zake. Verzoekers verklaring dat hij het niet eens is met deze beoordeling, volstaat hiertoe uiteraard niet. De Raad onderschrijft de vaststelling dat gelet op de strenge en individuele controles bij binnenkomst van de Schengenzone geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij niet wist of er eventueel valse documenten voor hem voorzien waren. De ongeloofwaardige verklaringen van de

verzoeker omtrent zijn reisweg en de gebruikte documenten om de Schengenzone te betreden, ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.11. Omtrent de verklaringen van de verzoeker dat Oeigoeren in Kazachstan gediscrimineerd worden en dat zijn zoon werd geslagen door Kazachse jongens, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vast: *"Tenslotte, wat betreft de beweringen van u, uw vrouw en uw zoon dat jullie in Kazachstan het slachtoffer waren van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Oeigoerse origine; uw zoon zou problemen hebben gehad met medeleerlingen en leraars op de middelbare school en de hogeschool (op 3 mei 2011 zou hij ernstig zijn geslagen), uw vrouw zou uitgescholden zijn op de markt en jullie zouden bevreesd zijn geweest voor nationalistische betogingen (CGVS, p. 8, 24-25; CGVS vrouw, p. 4, 9-10; CGVS zoon, p. 6-7), moet worden opgemerkt dat de situatie die jullie beschrijven niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' en 'Report of the UN independent expert on minority issues - Mission to Kazakhstan'). Uit deze informatie blijkt immers dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Op basis van deze informatie niet worden gesteld dat etnische minderheden in Kazachstan in het algemeen, of etnische Oeigoeren in het bijzonder, louter op basis van hun etnische origine het slachtoffer zouden zijn van ernstige discriminatie of dat zij systematisch geviséerd zouden worden door de Kazachse autoriteiten. Hoewel het mogelijk is dat etnische Oeigoeren in Kazachstan te maken krijgen met occasionele daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet zwaarwichtig genoeg is om te worden beschouwd als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."* Met het betoog dat de verzoeker hieromtrent voert, toont hij niet aan dat de situatie van de Oeigoeren in Kazachstan dusdanig zwaarwichtig is dat zij noopt tot de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich dan ook aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal en de objectieve en gezaghebbende informatie waarnaar hij verwijst en die aan het administratief dossier is toegevoegd. Het betoog van de verzoeker komt neer op een beknopte herhaling van de verklaringen die hij hierover reeds eerder aflegde en die reeds door de commissaris-generaal werden beoordeeld. Met een dergelijk betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

2.12. De verzoeker geeft verder aan dat een bewijs onmogelijk absoluut volledig kan zijn en dat kleine onvolledigheden zoals het geen melding maken van de oorzaak van de verwondingen op het medisch attest of de hoedanigheid in welke de verzoeker wordt opgeroepen in de convocaties, geen redenen kunnen zijn om niet in deze attesten te geloven. De Raad merkt dienaangaande op dat een documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen hetgeen gelet op bovenstaande vaststellingen *in casu* niet het geval is. De verzoeker beperkt er zich toe de conclusies van de commissaris-generaal tegen te spreken. Hiermee brengt hij echter geen concrete elementen aan om de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent het attest van de brandweer en de convocaties in een ander daglicht te stellen.

2.13. Ook waar de verzoeker mogelijke vergissingen wijt aan stress en aan het feit dat hij nog zeer jong is, en waar hij stelt dat het feit dat hij hem bepaalde zaken mogelijk anders herinnerde niet mag leiden tot het ontzeggen van de vluchtelingenstatus, kan hij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht plaatsen. Op het moment van zijn vertrek uit het land van herkomst was de verzoeker immers reeds 47 jaar oud, hetgeen moeilijk nog zeer jong kan worden genoemd. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat iemand op die leeftijd over de maturiteit beschikt om de gebeurtenissen die hem overkomen zijn te begrijpen en in te schatten en om duidelijke en coherent informatie te verstrekken met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Elk interview brengt overigens stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoeker toont niet aan dat dit hem verhinderde op effectieve wijze deel te nemen aan zijn gehoren. Dit blijkt ook niet uit de vragenlijst en het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige en coherente manier kan

weergegeven bij de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Wat de stukken betreft die de verzoeker heeft toegevoegd aan het verzoekschrift en waarmee hij meent aan te tonen dat hij wel degelijk zijn handelsactiviteiten - dit is enerzijds de productie van bakstenen en tegels en anderzijds een winkel in voedingswaren - bewijzen, stelt de Raad vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en dat zij niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Afgaande op de vrije kantoorvertaling, die echter slechts delen van de stukken beslaat, stelt de Raad evenwel bijkomende tegenstrijdigheden vast tussen deze stukken en de verklaringen die de verzoeker hieromtrent ter terechtzitting aflegt. Uit de kantoorvertaling blijkt immers dat de verzoeker in een aantal van deze stukken wordt vermeld in de hoedanigheid van boekhouder, en dat zijn vrouw vermeld wordt als kassierster. Wanneer de verzoeker gevraagd wordt of hij de functie van boekhouder uitoefende, ontkent hij dit echter formeel en stelt hij dat hij nooit voor boekhouder heeft gestudeerd en dat zijn echtgenote boekhoudster was. Gelet het feit dat de verklaringen van de verzoeker niet consistent zijn met de door hem voorgelegde stukken, kan de Raad aan deze stukken dan ook geen geloof hechten. De Raad merkt bovendien op dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen hetgeen gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen *in casu* niet het geval is. De stukken die de verzoeker voorlegt, zijn dan ook niet van aard dat zij de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas zouden kunnen herstellen.

2.15. Wat verzoekers verklaringen ter terechtzitting betreft omtrent het mogelijke verband tussen de afpersers en het afwijzen van zijn visum door de Chinese autoriteiten, wijst de Raad erop dat de verzoeker, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de afpersingszaak en de identiteit van de afpersers. De Raad kan dan ook geen geloof hechten aan verzoekers verklaringen ter terechtzitting dat zijn afpersers waarschijnlijk banden hadden met China en dat zij ervoor gezorgd hebben dat zijn visum door de Chinese autoriteiten werd geweigerd. Bovendien vertonen verzoekers verklaringen hieromtrent een erg hypothetisch karakter. Dergelijke ongefundeerde veronderstellingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Verder beperkt de verzoeker zich tot de loutere bewering dat er nog oproepingsbrieven zijn toegekomen in verband met de afpersingszaak. De Raad kan niet oordelen over deze oproepingsbrieven, aangezien zij niet voorliggen. De loutere bewering dat nog oproepingsbrieven zijn toegekomen, zonder deze oproepingsbrieven voor te leggen en zonder verdere precisering omtrent de inhoud van deze oproepingsbrieven, kan de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas bovendien niet in een ander daglicht plaatsen.

2.16. Het theoretisch betoog van de verzoeker over de wijze waarop met bewijslast moet worden omgesprongen, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motieven waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas blijkt.

2.17. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat het door de verzoeker naar voor gebrachte asielrelaas niet geloofwaardig is. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, een schending van de materiële motiveringsplicht ligt dus niet voor.

Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker, en dat deze laatste tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.18. Het enig middel kan niet worden aangenomen

2.19. De Raad wijst erop dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, in tegendeel betoogt de verzoeker dat *“hij niet om de subsidiaire bescherming apart verzoekt”*.

2.20. De Raad oordeelt dat de verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtig motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE